اَلعِشقُ نارٌ وَّ یُحرِقُ ماسِواہُ

قصّہ لیلیٰ مجنوں

حسب فرمائش

جے ایس سنت سنگھ اینڈ سنز پبلشرز

تاجران کتب سید مٹھا بلڈنگ چوک متی

لاہور

سنہ ۱۹۳۱ع

(در جدید مشین پریس ماڑی لاہور میں باہتمام بابو نند پرنٹر سردار سنت سنگھ پبلشر کے چھپ کر شائع ہوا)

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الف۔ اول ہے حمد خدائے نوں جو گنہگاراں دا ہے بخشنہارا او ہو
لکھ لکھ درود رسول تائیں ہور آل اصحاب بے شمار او ہو
دستگیر دے نام دا ورد کریئے رہڑدیاں بیڑیاں نوں لاوے پار او ہو
قادر لیلے تے مجنوں دا آکھ قصہ ہوئے عاشقاں دے سردار او ہو

ب۔ بابہت حد تعریف عشق اوس دا جویں شاعراں بہت بیان کیتے
مثال چند جیہا مکھ لیلیٰ دا لباں اوپروں لعل قربان کیتے
زلفاں لٹک رہیاں رخساریاں تے دل عاشقاں دے پریشان کیتے
قادر لیلے سی حور بہشت گویا مجنوں جیہے بھی رب انسان کیتے

ت۔ تک و لیلی دا قد مجنوں استاجاں الف دا نام دستے
طرف لیلی دے لباں دے دیکھ داسی بے تے دی جاں کلام دستے
صاد و ضاد کر دیکھ دا اکھیں نوں اود یکھے زلف اُسدی جدوں لام دستے
قادر قاعدے دے حرف عاشقاں نے عشق یار دے وچہ تمام دستے

ث۔ ثابتی جدے نال لیلے کیتے مکتب وچہ قول قرار میاں
راہ عشق دے جان قربان کرنی نہیں توڑنی عشق دی تار میاں
جیہڑا پلک جھمکے۔ دی شرط ہارے رج رج کے کرن دیدار میاں

رج۔ جا کے لیلی دی ماں تائیں لوکاں کیتیاں بہت ملامتاں نی

جیہڑیاں ظاہر اعشق تے مُشک بھیڑیاں نیری دسی دیوچ علامتاں نی
ماں پچھودی لیلٰے دس، ویکھے نینواں ایہہ کی وگیاں شامتاں نی
تیاں کھلی ہو پچھدی دسی تائیں ساڈاں عشق دیاں کرامتاں نی
ح۔ حسن تے عشق دی جا کیہڑی ہے۔ عشق دا دس مقام مائے
یا او زمین تے یا آسمان اندر یا روم اندر یا او شام مائے
یا کوئی چیز ہے کھاونے پیونے دی یا کوئی عشق سب بری کلام مائے
قادر پیر سے سبھ پیغمبراں توں لوکی تہاں نوں کرن سلام مائے
خ۔ خاطر جمع ہوئی جدوں اوس دی ہیں مکتبوں پھیر اٹھا لیا
مجنوں لیلی دے درد فراق اندر رو رو اپنا حال گنوا لیا
پاڑ چاک پوشاک نوں خاک کیتا عاشق اپنا بھیس وٹا لیا
قادر خاطر لیلٰے دے ملنے دی اُنھاں نے بہو ٹیکے ہتھ عصا لیا
د۔ درد فراق دے نال مجنوں لیلٰے یار دے در تے جائیکے جی
حاضر بھیجیا کہیا سوال کرکے ڈِگا بوہے تے گھیرنی کھائیکے جی
لیلی آکھ دی ماں فقیر ڈِگا اینہاں دے وچ وہنیاں دے آئیکے جی
قادر کہیں تاں بھیجیا پاس تُہاڈے خیر میں دست اٹھائیکے جی
ذ۔ ذرہ توں ڈھِل نہ لا دیئے جھب یا فقیر نوں خیر لیلی
نال ہتھیاں شہد یاں بھر کے دینے۔ بُرا نال فقیر دے ویر لیلی
غم نال تھیں پچھ کے پان خیر آئی نہ ہوہ لاؤندی زمین تے پیر لیلی
قادر ہتھ کے ہتھ اد مار دے لی مجنوں رہے نہ تیرے بغیر لیلی
ر۔ روزا دے مجنوں دے وچ وہڑے اِت بھیجیا جاوندا منگ سیاں
لیلی خیر آوے خیر پاونے توں کیہے مُول نہ کیہدی سنگ میاں

آتش عشق دی دہانوں ساڑ دیسی جیویں شمع تے جلن پتنگ میاں
قادر دراز جاں لوکاں معلوم کیتے کیتے دشمناں نے راہ تنگ میاں
ر۔ زور نہ چلدا عشق اگے اوتھے عاجزی تے منت داریاں نی
روندا طرف اجاڑ دی اٹھ ٹریا راتاں جنگلاں وچ گذاریاں نی
مجنوں لیلٰے وسے درد فراق اندر رو رو کے کیتیاں زاریاں نی
قادر شیر بگھیاڑ تے ہرن پاہڑے کرن مجنوں دیاں دلداریاں نی
س۔ سب دانا لوگ مل بیٹھے عاشق ترسدے اک دیدار نوں جی
مجنوں کھاونوں پیونوں ترک کیتی اتے چھڈیا صبر قرار نوں جی
پیہر جم دا لیلی دے کتیاں دے تسیں دیکھ آئے میرے یار نوں جی
قادر بیکھ فرزند دی ایہ حالت روے باپ نصیب دی مار نوں جی
ش۔ شان گمان نہ عشق چھڈے بادشاہاں نوں عشق خراب کردا
خط لکھ دا لیلی دے باپ تائیں پتر دیا ہونے دی تدبیر کردا
اگوں لیلی دے باپ نے کہہ دتا میں نہیں جاہلاں نال تقریر کردا
قادر ایسا بے سمجھ ہے پتر تیرا مرجاونوں نہیں تاخیر کردا
ص۔ صفت کردا پتر اپنے دی اگے لیلی دے باپ دے جا ٹیکے جی
مجنوں پرہاں دے وچہ بہال دتا اک خوب پوشاک پہنا ٹیکے جی
ڈٹھا لیلی دے گھراں دا اوس کتا لینہ گود دے وچہ بہا ٹیکے جی
قادر اوس دے پیراں دی خاک چمے دوہاں چشماں دے نال لگا ٹیکے جی
ض۔ ضامناں منصفی اولیاں نے جنہاں لا یا سی ایہہ پیوندسیاں
خط لکھ دے مجنوں دے باپ تائیں ساڈوں ہیں ایہہ گل پسندسیاں
اسیں لیلی دے نال ویاہ دیندے جے کر ایہ ہوندا دانشمندسیاں

قاصر عاشق ہی عشق دی قدر جانن رتبہ عشق دا بہت بلند میاں
ط ۔ طلب کر حق دی باپ کہندا بچہ رکھ نہیں وچہ نظیر لیلی
اگوں باپ دی خاطر جمع کردا سانوں رب دی ہے تصویر لیلی
ساڈا دین لیلی اسلام لیلی ساڈا پیر لیلی دستگیر لیلی
قاصر لیلی دی بانہہ دی ناڑ ٹھکی گھروں مجنوں آئی تکبیر لیلی
ظ ۔ ظلم کیتا اوہدے ماپیاں نے لیلی نال اسلام ویاہ دتی
لوکاں مجنوں نوں آن کے خبر دتی اگ چک بروہ نوں لا دتی
خط لکھدا لیلئے حیف تینوں قول قسم سوگند بھلاء دتی
قاصر خط دا ایہہ جواب آیا بنھ ماپیاں نے ڈولی پاء دتی
ع ۔ عشق دی غیرت کھا مجنوں وانگ روندا سی ابر بہار میاں
باپ کواں فقیر دے لے گیا کیوں رووندائے زار و زار میاں
کہندا لیلی وٹے دراں دی لیاؤ متی پاؤ اکھیاں دے وچہ کہار میاں
قاصر خاک جاں چشماں دے وچ پائی تدوں آیو سو صبر قرار میاں
غ ۔ غالب جاں آگئے عشق ہویا لیلی یار دے در تے جا ٹکے جی
مجنوں درد فراق دی آہ ماری لیلی مکھ وکھاوندی آ گئی جی
رہزاں مکر فریب آشارتاں نے ویکھن لوکاں دی نظر بچا گئے جی
قاصر دیکھ پھر اوہ اسلام آیا مارے مجنوں نوں تیغ اٹھا گئے جی
ف ۔ فضل خدائے دا عاشقاں نوں ثابت رہندے نے ہر ہر حال
جیہڑے ہتھ تے وچہ تلوار آئی اوہ خشک ہویا فی الحال بہال
دوجے ہتھ دے وچ تلوار ریکڑی ٹسکا وانگ اوہ ٹکڑے ڈال بہال
قاصر مجنوں نوں اوس معلوم کیتا کرامات دے وچہ کمائی میاں

ق - قدرت خدادی ایہہ دیکھو سکوں مجنوں دا اوہ منتدار ہویا
مجنوں دعا کیتی تندرست ہویا در رب دے شکر گذار ہویا
پھیر طرف اُوجاڑ دے گیا مجنوں گرو دے عاشقاں دے پردار ہویا
قاصر دیکھ پریاں وحشیاں دے وچہ عاشقاں دے سردار ہویا
ک - کول غریب دے یار سارے رکھے وچہ اُوجاڑ دے جاوندے نی
کل میلے دے کونت وفات پائی نال خوشی دے جاسناوندے نی
لیلے ونڈی کھیر نیاز میاں لوک بھر بھر کاسے لسیاوندے نی
قاصر مجنوں سُن غمناک ہویا پیارے یار اُسدا غم کھاوندے نی
ل - لوبھ دیدار دا اوسنوں سی اُٹھ وگیا وانگ ہوا میاں
مجنوں پکڑ کے ہتھ گدائی کاسا کھڑا بھیس فقیراں دے جا میاں
لیلی جان کے ماردی اِک ڈوئی کاسا مجنوں دا بھن دی جا میاں
قاصر دیکھ زیادہ نہال ہویا کیتی جد دل معشوق ادا میاں
م - ماروا ہِرن دے وانگ چھالاں جاندا جنگلاں دے دل دھائیکے جی
مجنوں وچہ اُوجاڑ دے جا بیٹھا باراں برس گذرے جد دن آئیکے جی
ہوسدے چھتیاں وچہ پنکھیرواں نے پائے آہلنے خوب بنائیکے جی
قاصر مجنوں نوں جانکے رکھ سُکا مارے کوہاڑی ٹکائیکے جی
ن - نوفل نام بادشاہ آیا پھردا کھیڈ دا اوہ شکار میاں
مجنوں دی اوجاڑ دے وچہ بیٹھا پیا روندا سی زار و زار میاں
نوفل دیکھ اُسنوں بہت پُچھ رہیا مجنوں کیتی نہ کجھ گفتار میاں
قاصر اِک غلام نے خبر دتی مرض عشق دا ایہہ بیمار میاں
و - وچہ عماری بٹھایا مجنوں اِک گھلیا خط لکھائیکے جی

اگوں لیلی دے باپ نے عذر کیتا نوفل چڑھیا سی طبل جائیکے جی
کیتا جنگ تے پہلے شکست آئی پھر عاقبت نوں فتح پائیکے جی
قادر لیلے نوں بنھ کے شاہ لے آیا دتی مجنوں دے کول بٹھائیکے جی
ہ۔ ہور تماشے دی گل سُن توں نوفل لیلے تے آپ مشتاق ہویا
فکر کیتو سو مجنوں دے مارنے دا کیسا دوستی وچہ نفاق ہویا
گھول زہر شراب دے وچہ دتی وچوں کھوٹا تے اُتوں اتفاق ہویا
قادر زہر کہ اوسنوں اثر کردی جدے اندر اوہ درد فراق ہویا
ل۔ لے جائے خراب دے نوں نوفل نال بھی پیوندا جامیاں
گھٹ بھردیاں ہی پاش پاش ہویا زہر گئی اندر بدن دھامیاں
ملیے لیلی دے لیلی نوں لے گئے کیتا اونہاں تے کرم خدامیاں
قادر پھیر اکلڑا رہیا مجنوں پھرے رووندا حال تباہ میاں
الف۔ آ گئیکے لیلی نوں مرض ہوئی کیتی غماں نے مار حیران لیلی
مجنوں مجنوں پکاردی پئی ہنجی نام مجنوں دا ورد زبان لیلی
میرے مجنوں نوں خبر پہونچاؤ لوکو مردی آکھیا نال ایمان لیلی
قادر بڈھے نے جاکے خبر دتی اج موئی تیری جند جان لیلی
ی۔ یاد جس یار توں یار دیئے اوہنے اپنا آپ بھلا دتا
حال سُندیاں مجنوں نے آہ ماری نال آہ دے جیو ونجا دتا
راہ گذر مسافراں حاجیاں نے وچہ جنگلے دے دفنا دتا
قادر لیلی تے مجنوں دا آکھ قصہ تریہاں بیتاں دے وچہ مکا دتا

تمت

جے ایس سنت سنگھ اینڈ سنز تاجران کتب پبلشرز چوک متی لاہور

بلکھی دا نہا بعارت بابت خوشخط باتصویر۔ سرورق فوٹو بلاک کاغذ سفید عمدہ قابل تعریف جدید قیمت صرف ایک روپیہ (عہ)

بلکھی دا کرشن وچھوڑا۔ اُردو۔ گورمکھی۔ ہندی قیمت فی تین پیسے (۳)

خون دا پیالہ

یا کیات بلکھی رام شاعر لاثانی مشہور عالم قریباً ایک ہزار پنجابی شعروں کا مجموعہ جسکی خوبی دیکھنے اور سننے اور پڑھنے سے ہی معلوم ہوتی ہے۔ زیادہ تعریف فضول ہاتھوں ہاتھ بک رہا ہے۔ کاغذ عمدہ رنگین۔ سرورق چھپا ہوا قابل دید ہے پنجابی شعروں کو خوب ہی نبھایا ہے۔ چند شعر نمونہ کے ملاحظہ ہوں۔

ب۔ بہت سوہنا سیو یار میرا اوہدے جیہا نہ کوئی جہان اُتے
میرے یار نوں دیکھ کے چند سورج پریشان پئے پھرن آسمان اُتے
یوسف جیسے لکھاں اوہدے ہین نوکر ایسا حسن ہے سخی سلطان اُتے
بلکھی یار محبوب دے دیکھنے نوں پریاں اوندیاں اوہدے مکان اُتے

چین اور بنگال کا جادو عرف لوح طلسم

یہ کتاب بھی دیکھنے اور پڑھنے سے تعلق رکھتی ہے اس کے مندرجہ ذیل نیا مضمون بہت نظر ہیں۔ قیمت صرف چھ آنے۔ ہندی بھاشا ۱۲ گورمکھی ۱

آگ سے مُنہ نہ جلے گھڑے کا پانی جمنا پانی پر چلنا۔ وغیرہ وغیرہ	آگ سے کپڑا نہ جلے آگ سے بغیر جوار بھونا بوتل میں انڈا اُتارنا۔ پستان غائب وغیرہ وغیرہ	آدمی بلی نظر آئے۔ پانی کا دودھ بن جائے لیموں کا ناچ۔ وغیرہ وغیرہ

ملنے کا پتہ جے ایس سنت سنگھ اینڈ سنز تاجران کتب سید بلڈنگ
چوک متی لاہور